

11 Març 1988

Num. 37
Febrer, 88

Edita: Jazz Club de Granollers
Periodicitat Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

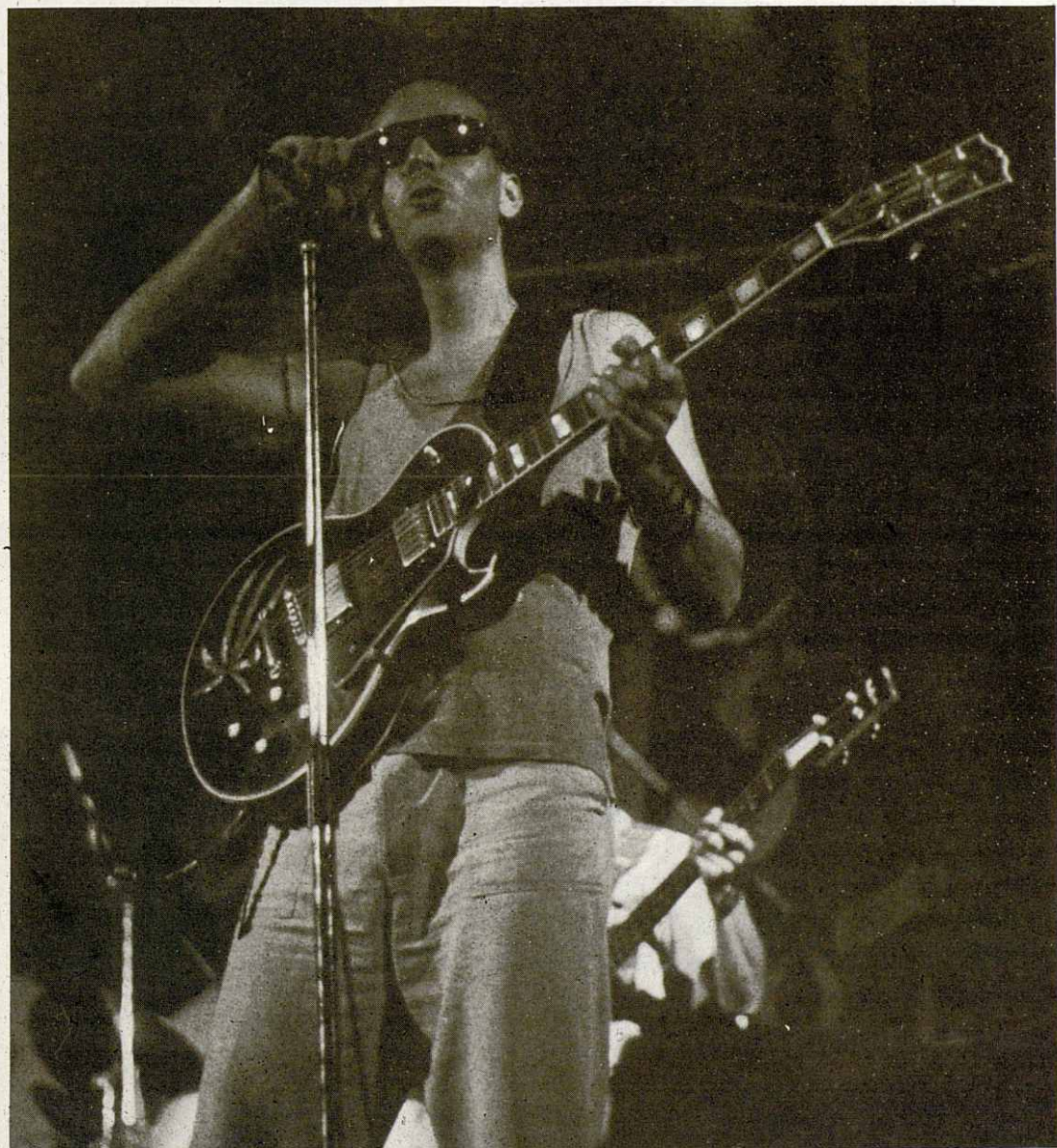

FOTO Jordi Ribó

Coneixem a ... "JORDI PEGENAUTE"

Ja tenim local

Després de llargues sessions, la nostra societat ha aconseguit un objectiu que portava al cap des de la seva fundació, tenir local social. Doncs bé, comptant com sempre, amb la gran ajuda per part del nostre Ajuntament, concretament de la seva conselleria de cultura, ens ha estat atorgat un despatx, a l'edifici de l'Avinguda del Parc, (AISS) concretament a la cinquena planta.

La finalitat que intentarem donar a la nova seu del Jazz Club Granollers, serà, a part de les reunions que regularment fa la junta directiva, donar-li un aire més obert, on tot soci hi tingui accés, amb la finalitat de consultar qualsevol llibre, revista o document, que fent referència al jazz tenim, i poc a poc anirem ampliant. El nostre desig seria de poder comptar amb una sala d'audició i poder fer una discoteca pròpia de la societat, on abarqués a manera de petita història, tots els estils i èpoques del jazz, des de les primeres gravacions d'Armstrong, fins a les últimes del jazz més Free. I com no, un lloc de reunió, de tertúlia de tots els aficionats de Granollers. Però totes aquestes fites, són pensades a mig/llarg plaç, de fet, deixo anar la idea, seria molt important, no tan sols per a la nostra societat, sinó per tot Granollers, poder aconseguir fer un autèntic "temple" del jazz, discos, documents, llibres, potser seria el primer club de jazz de

l'Estat Espanyol, que tindria unes característiques tan particulars. Però tot això no es pot fer, sense l'ajut oficial i el més important, de les persones amb neguit cultural, i amants de conservar qualsevol objecte, llibre o disc, que cregui d'utilitat.

De tota manera, sembla una utopia, però hem d'anar-hi pensant, qualsevol dia sortirà la pedra filosofal que ens permetrà fer aquest somni.

En aquests moments estem prou contents de tenir un petit local, on poder fer les reunions i guardar el petit patrimoni del club.

En succesius mesos ampliarem informacions.

La Junta

NOVA'S

Llista de Noces
Avantatjoses condicions per als nuvis

Anselm Clavé. 7
Plaça Barangué. 4

Tel. 870 03 52 - 08400 GRANOLLERS

Jordi Pegenaute

Jordi Pegenaute és un músic granollerí especialitzat amb la guitarra elèctrica. Va nèixer a Barcelona, fa prop de 28 anys, i es dedica a la música des dels 20 anys. El seu estil va des del jazz més clàssic fins al funky més actual, passant pel pop, el rock i el que convingué, la seva tècnica és molt depurada, però per ell es poc, dedicant unes hores diàries, al perfeccionament i coneixement de la guitarra. Ha tingut diferents grups, des del llegendari "KANNABIS" seguint per "BARCELONA BOULEVARD" "MALA MEMORIA", "OA'6" "SLYNKY BOO ART OIL" i finalment "TE PUNCH". Últimament a actuat a dues importants sales de la capital del principat. Amb OA'6 a "KGB" i amb TE PUNCH a "OTTO ZUTZ". Poc a poc les portes de la popularitat s'obren per aquest músic, que a la nostra ciutat és tot un ídol, els seus concerts són veritables esdeveniments populars. Doncs bé, anem a conèixer-los una mica més:

- Quan tingueres el primer contacte amb la música?

- Desde petit, el meu pare era músic i de sempre sentia discos de música clàssica. Sempre em van interessar.

- I amb el jazz?

- També gràcies al meu pare, a ell li agradava molt, sobre tot pianistes, Ellington, Basie, Garner...

- Per què la guitarra?

- Per la facilitat de transport, i perquè va més amb la meua personalitat, és dolça, però al mateix temps agresiva.

- West Montgomery, Charlie Crhistian, o Stanley Jordan?

- Sens dubte, West Montgomery.

Eric Clapton, Jimmy Page o Carlos Santana?

- Jimmy Page, és més creatiu.

- I que em dius de Vicens Vacca?

- El "Number One", el rei de la sensibilitat. Un motiu d'orgull haver pogut tocar amb ell.

- Músics de jazz de la teua preferència.

- No sé, n'hi ha molts, John Scofield, Marc Johnson...

- I de Rock?

- Bill Brunford (drums) Hiron Bullock (guitarra) Stanley Clarke (baix) i Chick Corea (piano).

- El millor guitarrista del país?

- Jordi Bonell (Azucar Imaginario) (Bocanegra).

- Discos fonamentals, per a tu.

- "We Want Miles" de Miles Davis, "In Said out Said" de Mike Stern, "Larks tongues in aspic" de King Crimson. L'últim de la Mahavisnu Orchestra, l'últim de Bass Desire i tots els de Miles Davis amb John Coltrane.

- La teua guitarra.

- En tinc dues, la Gibson Lespaul i la Fender performer.

- Vius exclusivament de la música?

- Sí, interpretant i donant classes.

- Llocs on has actuat?

- A part dels últims a KGB i a OTTO ZUTZ, tinc molt bon record de dos en especial, al Parc de l'Oest a Madrid i a dalt de tot del Turó de l'Home, al Montseny.

- Una utopia.

- Una bona infraestructura per els músics, sales per actuar, circuits estables, en una paraula, una mica més d'ajut.

- Una il·lusió.

- Veure a "TE PUNCH", actuar en un lloc molt important.

Una fantasia.

- Tenir el meu propi estudi de gravació.

- Amb totes aquestes preguntes podem conèixer una mica més a Jordi Pegenaute. Vaig preguntar-li al final si havia quedat alguna pregunta al tinter. De seguida respongué que sí, que volia parlar de "TE PUNCH" dels seus companys, Joan Rectoret, Isabel Angulo, Enric Illa, Perico Sanbean i Xavier Figuerola, però l'espai no dona més de sí, i quedem per una propera ocasió, per a fer un reportatge exclusivament de "TE PUNCH".

Lluís SITJES I PLANAS

Dos conciertos

He asistido recientemente a dos conciertos que me han proporcionado la ocasión de reflexionar sobre el desconcierto y la confusión que reinan en el mundo del jazz y de sus aledaños.

En primer lugar el día 25 de Octubre escuché en el Palau a los dos pianistas franceses Katia y Marielle Labèque. Aunque de una edad aún tierna, hace tiempo que las guapas hermanas Labèque actúan por los escenarios europeos, sea tocando a dos pianos, sea tocando a cuatro manos. A menudo tocan lo que se suele llamar "música seria" pero también de vez en cuando se acercan a terrenos jazzísticos o semijazzísticos. Por ejemplo, tocan ragtimes de Scott Joplin, composiciones de George Gershwin y algunos negros-espirituales.

En el concierto que nos ocupa tocaron las tres danzas andaluzas de Manuel Infante que es una española sin gran relieve, la admirable suite "Ma mère l'Oye" de Ravel, tres canciones de Gershwin y la Rapsodia n.º 2 "Manhattan" en lugar de la "Rapsodia in Blue" que estaba anunciada.

Las hermanas Labèque intentaron improvisar sobre las canciones de Gershwin. El resultado fue más bien mediocre porque el swig es totalmente ausente de sus interpretaciones. En cuanto a la "Rapsodia n.º 2" no tiene gran interés y es una lástima que no hayan interpretado la "Rhapsody in Blue" que, por lo menos, tiene cierto encanto.

Ante los insistentes aplausos del respetable, Katia y Marielle tocaron unos extractos de "West Side Story" (tampoco pasó gran cosa) y finalmente interpretaron unos de los más célebres ragtimes de Scott Joplin, "The Entertainer". A pesar de su aire frágil, las Labèque tocan con mucho vigor y esta fiera conviene al ragtime. Por otra parte, como se sabe, el ragtime ha de tocarse tal como se ha escrito, sin improvisar, por lo tanto, todo va a pedir de boca. Por lo tanto es una verdadera lástima que las hermanas no se hayan consagrado enteramente a Joplin, olvidándose de los demás.

El día 16 de diciembre, en la Discoteca Stylo de Santa Coloma de Gramanet actuó el pianista negro norteamericano Randy Weston acompañado por el percusionista senegalés Erik Asanti.

Randy Weston es un ser muy extraño. Cuando quiere toca jazz de un modo magnífico, con una mano izquierda impecable, una imaginación fogosa, un swing realmente alucinante. Testigo de excepción fue la interpretación de un "medley" dedicado a temas de Ellington y Monk.

Por otra parte, Weston que pasa largas temporadas en Marruecos, se ha inventado una música pseudo-africana que parece más bien propia para acompañar al paso de los elefantes en las películas de Tarzan. Y desgraciadamente sus conciertos comportan 3/4 partes de música pseudo-africana y el resto de jazz. Así que el concierto de Santa Coloma no fue enteramente satisfactorio que digamos. Su acompañante Erik Asanti debe ser un excelente intérprete de salsa. Tiene una excelente sonoridad y sabe utilizar los tambores a las mil maravillas. Pero he de decir que su acompañamiento en los temas puramente jazz me sobraba.

Alfredo PAPO

Ràdio
G!

"JAZZ CLUB"

*Dimarts de 8,30 a 9,30
realitzat per Lluís Sitjes*

Discografia bàsica de Duke Ellington

1950 - 1973 (7)

Per JORDI NAVAS I FERRER

Duke Ellington and his famous Orch.**Chicago. Jan 17, 1954**

Same as Jan 1.

12309	Happy go lucky local	Capitol T-521
12310	Rockin in rhythm	Capitol T-521
12310	Rockin in rhythm (alt. take)	Up to date UTD 2006
12311	Falling like a raindrop	Capitol T-679

Duke Ellington and his famous Orch.**Hollywood. Apr 26, 1954**

Clark Terry, Willie Cook, Cat Anderson, Gerald Wilson, Ray Nance (tp); Quentin Jackson, Britt Woodman, John Sanders (tb); Jimmy Hamilton (cl); Rick Henderson (as); Rusell Procope (cl); Paul Gonsalves (ts); Harry Carney (bs); Duke Ellington (p); Wendell Marshall (b); Dave Black (d); Jimmy Grissom (voc).

Band call

12579	All day long	Capitol 3049
Ralph Collier (cg) added		
12580	Bunny Hop mambo	Capitol 2875
12581	Bunny Hop mambo	Unissued
12582	Bunny Hop mambo	Unissued
12583	Isle of Capri	Capitol 2817
Collier out		
12584	The C jam blues	Capitol T-637
12585	band call	Capitol 2817

Duke Ellington and his famous Orch.**New York. Jun 17, 1954**

Same as Apr 26. Wilson out

20402	Gonna tan your hide	Capitol T-679
20403	It don't mean a thing (short)	Pickwick Pk SPC-3390
20403	It don't mean a thing (long)	Up to date UTD 2006

Duke Ellington and his famous Orch.**Hollywood. Sep 1, 1954**

Same as Jun 17

12992	Smile	Capitol 2930
12993	Echo tango	Capitol 3049
12994	If I give my heart to you	Capitol 2930
12995	Chile bowl	Capitol 2980
12996	Bakiff	Capitol T-637

Duke Ellington and his famous Orch.**Chicago. oct 8, 1954**

Same as Sep 1. Marshall out. Oscar Pettiford (b); Frank Rullo (bg) added.

13090	Twelfth Street rag mambo	Capitol 2980
13091	September song	Pickwick SPC-3390
13092	Caravani	Capitol T-637

(continuarà)

“Duke Ellington Showcase” The “C” Jam Blues

Si haguéssim d'escollir entre les millors gravacions efectuades durant tota la seva llarga vida d'intensa creació musical, ben cert és que hauríem de posar-hi, a ulls clucs, l'Ellington Showcase, d'aquest gran i únic puntal del jazz.

Després de l'Elepe “Historically Speaking”, i durant l'època de 1950 a 1955, que Ellington gravà per la marca Capitol, arriba aquest joios moment, aquest encert de l'esmentat Showcase, compost de tres elepés en un àlbum perfectament dirigit als bons afeccionats, amb tota mena de detalls tècnics.

Ja mai més farà el nostre Duke una obra més important i completa dins la seva mort al 1974. Tota la seva obra discogràfica posterior, tindrà alts i baixos, interpretacions extraordinàries col·locades dins Elepés en els que, al menys la meitat de les gravacions, tenen un interès relatiu.

A Duke Ellington Showcase tot és important, no hi ha res de mitgania creativa. Inclús els temes de “piano-solo” amb tot i essent de menys valor real, aporten una rúbrica del pròpi Duke que arrodoneix l'obra.

Podriem fer molts i importants articles referent a aquesta obra, temes mai interpretats per l'orquestra de Duke Ellington, com Stormy Weather o Stardust, clàssics del jazz i que el Duke no havia sentit interès interpretatiu, i, tot això enmig de temes que interpreta des de l'any 1927, com el “Black an Tan Fantasy”. Tot es important en aquest àlbum, la nova versió d'un tema tan interessant i ben estructurat com el Just-a-Setin and a Rockin que només gravà una sola vegada en tota la seva vida el 5 de juny de 1941, i, que de nou ens sorprèn amb la seva extraordinària qualitat.

Crec que caldria insistir amb noves referències al respecte, però, si més no, si ara hagués d'escollir una de les moltes interpretacions de l'esmentat àlbum, començaria pel “The “C” Jam Blues” tema al que Ellington hi té molta afeció, i que ha enregistrat infinitat de vegades. Aquí, arriba a la seva màxima qualitat, ni abans ni després trobarem una interpretació més inspirada, més compacta.

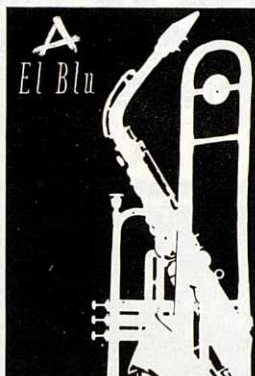
L'obra és d'un equilibri total, no té desperdici, amb una entrada del propi Duke amb els dotze compassos de que es compon aquest Blues tradicional, una arrencada de tota l'orquestra ens transporta en un món on el Swing ens dominarà ja fins el final. Les entrades de “breaks” cada vint-i-quatre compassos et deixen quasi sense respiració, a les que durant els dos temes que fan cada solista estan plens d'inspiració: primer Ray Nance (vl), segueix Willie Cook (tp), després Paul Gonsalves (ts) al que substitueix Quentin Jackson (tb), amb el més pur estil “wa-wa”, electritzant, que et fa posar la pell de gallina, com diem entre “nos”. En aquest moment l'orquestra va augmentant de só, el ritme domina el swing que et cau a sobre irresistible!. Entra Jimmy Hamilton (cl), i tot està preparat pel final, la improvitació de Hamilton no és espontània, sembla com si ens digués constantment que ens preparem per l'apoteosi final, i, així és, entra l'orquestra amb el tema de “riff” clàssic d'aquest formidable blues, amb un “crescendo” insuperable fins al final, mentre la trompeta estratosfèrica de Clark Terry (tp), seguirà la melodia del “riff” clàssic d'aquest formidable Blues, amb un “crescendo” insuperable fins al final, mentres la trompeta estratosfèrica de Clark Terry (tp), seguirà la melodia del “riff” intervenint de manera precisa, sense caure a solucions fàcils o espectaculars, no, tot és jazz, tot és perfecte, com una obra d'art a la que no li falta ni li sobra res.

Dades discogràfiques:

Duke Ellington and his Orchestra
“THE “C” JAM BLUES” 26 d'abril de 1954 (Hollywood).

Cat Anderson, Willie Cook, Clark Terry, Gerald Wilson (tp); Ray Nance (tp.vl.); Britt Woodman, Quentin Jackson, John Sanders (tb); Rick Henderson (as); Russell Procope (as. cl.); Paul Gonsalves (ts); Jimmy Hamilton (cl. ts.); Harry Carney (bs. bcl. cl.); Duke Ellington (p.); Wendell Marshall (b.); Dave Black (dm.).

Jordi VALL i ESCRIU

Blues**&****Blu**

Sota aquest títol, el conegut disco bar del carrer Ricomà, de la nostra ciutat, celebra el dijous dia 4 de febrer, una nit dedicada exclusivament al Blues. Fent una mica d'història el BLU, i desde la seva inauguració, cada dijous ha estat organitant diferents actes de caire musical, bé concerts de jazz, bé concerts de rock o qualsevol tipus d'activitat cultural d'última línia. Doncs aquest dijous dia 4 tocava el torn al BLUES.

Per tal acte es demanà la col·laboració del nostre consoci i sots-president del Jazz Club Granollers, Lluís Sitjes i Planas, que seleccionà de la seva extensa discografia, més de dues hores de bon blues. En un magnífic equip montat per l'ocasió, en Lluís va anar punxant tots els més grans intèrprets de blues, això sí, cuidant en tot moment que fossin composicions una mica vigoroses, amb força ritme, excluint-hi el blues més clàssic, o acústic, donant preferència al blues elèctric, tant de musics blancs com de negres. Hi desfilaron J. Mayall, Memphis Slim, Muddy Waters, Eric Burdon, War, Stone the Crowns, Led, Zepelin, Jay McShan, Otis Span, Benny Wallace, Taste, Canet Heat, Clarence "Gatemouth" Brown, etc... i molts més al llarg d'aquestes dues hores llargues. Un altre atractiu, fora que a la mitja part de la sessió discogràfica, el conegut guitarrista granollerí, Jordi PEGENAUTE, va oferir als assistents unes notes de blues en directe.

El públic que omplia el local gaire bé de gom a gom, s'ho va passar d'allò més bé, gaudint dels blues a alta potència, fent-ne moure a més d'un.

DIXIE

VII Festival de Jazz Terrassa'88

AVANÇ DE PROGRAMACIÓ

Dia 11 de març. Nit 10 hores. Casino del Comarç. GRP ALL STARS.

Dia 13 de març. Migdia 12 hores. Plaça de Catalunya. LA LOCOMOTORA NEGRA.

Dia 17 de març. Nit 10 hores. Centre Cultural. BUSTER BENTON BLUES BAND.

Dia 19 de març. Nit 10 hores. Centre Cultural. HERMETO PASCOAL E GRUPO.

Dia 20 de març. Migdia 12 hores. Plaça de Catalunya. A-FREE-K.

Dia 23 de març. Nit 10 hores. Amics de les Arts. GEORGE ROBERT-TOM HARRELL QUINTET.

Dia 26 de març. Nit 10 hores. Centre Cultural. 1.^a: PAUL BLEY. 2.^a part: ANDREW HILL-JOE HENDERSON QUARTET.

Dia 27 de març. Migdia 12 hores. Plaça de Catalunya. RODA DE SAXOS.

Dia 27 de març. Tarda 7,30 hores. Centre Cultural. MICHEL PETRUCCIANI TRIO.

A més se celebraran jam-sessions després dels concerts d'envergadura.

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa, Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Mllà, Jordi Navas, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Jaume Segarra i Farrés, Joan Ramon, Pere Gispert, Miquel Jurado, Didac Valls, Lluís Pocerull, Vicky Amador, Nestor R. Ortiz Oderigo i Max Seligmann (Corresponsals de Buenos Aires-Argentina).
Bob Andersen (Corresponsal de Dinamarca).

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Fotocomposició: Parera disseny

Imprimeix: Sistemes Gràfics

Publicitat: Sitjes

Dipòsit Legal: B-2472

**JAZZ CLUB
GRANOLLERS**

Domicili Social:

Ricomà, 72 - Tel. 870 06 99
GRANOLLERS

Sitjes

PUBLICITAT

AVDA. SANT ESTEVE, 3 - B

T. 870 65 38

GRANOLLERS